Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [PAOLO MENGOZZI]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 6. decembrī[1]

Lieta C-690/15

Wenceslas de Lobkowicz
pret
Ministère des Finances et des Comptes publics

(Cour administrative d'appel de Douai (Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Darba ņēmēju brīva pārvietošanās — Eiropas Savienības ierēdnis — Obligāta dalība Eiropas Savienības iestāžu sociālā nodrošinājuma shēmā — Valsts sociālā nodrošinājuma pakalpojumu finansēšana — Ienākumi no nekustamā īpašuma — Aplikšana ar nodokli — Vispārējā sociālā iemaksa (VSI) — Sociālā iemaksa — Papildiemaksas

I – Ievads

1. Vai Savienības tiesības ir šķērslis tam, ka Eiropas Savienības ierēdnim tiek uzlikti sociālie maksājumi un iemaksas dalībvalstī, kuras nodokļu rezidents viņš ir, jo viņš šajā dalībvalstī gūst ienākumus no nekustamā īpašuma?

2. Tāds īsumā ir jautājums, ko šajā lietā uzdod *cour administrative d'appel de Douai* [Duē Administratīvā apelācijas tiesa] (Francija).

3. Šis lūgums ir saistīts ar tiesvedību starp *Wenceslas de Lobkowicz*, no 2016. gada pensionētu Eiropas Komisijas ierēdni, un *ministère des Finances et des Comptes publics* [Finanšu un budžeta ministriju] (Francija) attiecībā uz viņam uzliktajiem sociālajiem maksājumiem un iemaksām par laikposmu no 2008. līdz 2011. gadam par Francijā gūtajiem ienākumiem no nekustamā īpašuma.

4. Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma, šis lūgums ir saistīts ar 2015. gada 26. februāra spriedumu *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), kurā Tiesa būtībā ir nospriedusi, ka darba ņēmējam ar Nīderlandes pilsonību, kura nodokļu rezidence ir Francijā un uz kuru attiecas Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā[2], piemērošanas joma, šajā dalībvalstī nevarēja uzlikt sociālos maksājumus un iemaksas, kas ir daļēji identiski un daļēji analoģiski sociālajiem maksājumiem un iemaksām šajā lietā, kuri ir balstīti uz ienākumiem no minētā darba ņēmēja īpašuma.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.) un kas grozīta ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1606/98 (OV 1998, L 209, 1. lpp.).

5. Būtībā iesniedzējtiesa aicina Tiesu nolemt, vai 2015. gada 26. februāra spriedumā *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) rastais risinājums ir transponējams uz Savienības ierēdņa situāciju, par kuru ir skaidrs, ka uz viņu neattiecas Regulas Nr. 1408/71 piemērošanas joma.

II – Atbilstošās tiesību normas

A – *Savienības tiesības*

6. Saskaņā ar Protokola (Nr. 7) par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā, kas pievienots LES, LESD un EAEK pielikumā (turpmāk tekstā – "Protokols"), 12. pantu Savienības ierēdņi un pārējie darbinieki maksā Savienībai nodokļus no algas un citas atlīdzības, ko tā tiem maksā. Viņi ir atbrīvoti no valstu nodokļiem no algas un citas atlīdzības, ko viņiem maksā Savienība.

7. Protokola 13. panta pirmajā daļā ir norādīts, ka, piemērojot ienākumu nodokli, īpašuma nodokli un mantojuma nodokli, kā arī piemērojot starp Savienības dalībvalstīm noslēgtās konvencijas par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu, Savienības ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, kas tikai tādēļ, lai veiktu savus pienākumus Savienības dienestā, apmetas uz dzīvi tādā dalībvalstī, kas nav valsts, kurai viņiem bijuši jāmaksā nodokļi, stājoties Savienības dienestā, pieņem, ka to pastāvīgā dzīvesvieta ir šajā pēdējā minētajā valstī.

8. Protokola 14. pantā ir noteikts, ka Savienības ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem piemērojamo sociālā nodrošinājuma sistēmu nosaka, pieņemot regulas.

9. Padomes 1968. gada 29. februāra Regulā (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 259/68, ar ko nosaka Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, kā arī paredz īpašus Komisijas ierēdņiem uz laiku piemērojamus pasākumus[3], kas grozīta ar Padomes 2010. gada 20. decembra Regulu (ES) Nr. 1240/2010[4] (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi"), it īpaši ir paredzēts, ka ierēdņi veic maksājumus Eiropas Savienības iestāžu kopējās sociālā nodrošinājuma un pensiju shēmās.

10. Civildienesta noteikumu V sadaļas 2. iedaļas "Sociālās nodrošināšanas pabalsti" 72.–84. pantā ir precizēta ierēdņu iemaksa, kas noteikta procentos no pamatalgas, dažādu gadījumu, kas ir apdrošināti kopējā sistēmā, finansēšanai. Šajā pašā Civildienesta noteikumu iedaļā ir uzskaitīti sociālie pabalsti un pensijas, ko saņem ierēdņi un viņu ģimenes locekļi.

11. Regulas Nr. 1408/71 4. pantā ir paredzēts, ka šī regula ir piemērojama visiem tiesību aktiem, kuri skar tādas sociālā nodrošinājuma jomas kā slimības un maternitātes pabalsti, invaliditātes pabalsti, to skaitā pabalsti, kuru mērķis ir saglabāt vai uzlabot pelnītspēju, vecuma pabalsti, pabalsti apgādnieka zaudējuma gadījumā, pabalsti nelaimes gadījumos darbā un arodslimību gadījumā, apbedīšanas pabalsti, bezdarbnieka pabalsti un ģimenes pabalsti.

12. **Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punktā ir norādīts, ka, ievērojot 14.c un 14.f pantu, uz personām, kam piemērojama regula, attiecas tikai vienas dalībvalsts tiesību akti. Regulas Nr. 1408/71 13. panta 2. punkta a) apakšpunktā it īpaši ir precizēts, ka, ievērojot 14. līdz 17. pantu, uz personu, kas ir nodarbināta kādā no dalībvalstīm, attiecas šīs valsts tiesību akti, lai arī tā dzīvo citā dalībvalstī.**

3 — OV 1968, L 56, 1. lpp.
4 — OV 2010, L 338, 7. lpp.

13. No 2010. gada 1. maija šī regula tika aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu[5], kuras 3. un 11. pants pēc būtības atbilst Regulas Nr. 1408/71 4. un 13. pantam.

B – *Francijas tiesības*

14. Saskaņā ar Sociālā nodrošinājuma kodeksa [*code de la sécurité sociale*] L. 136-6. pantu, tā redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiskajiem apstākļiem, Francijā dzīvojošām fiziskām personām Vispārīgā nodokļu kodeksa [*code général des impôts*] 4.B panta izpratnē par ienākumiem no īpašuma, konkrēti, par ienākumiem no nekustamā īpašuma, ir jāmaksā iemaksa, ko uzliek neto summai, kas tiek ņemta vērā, aprēķinot ienākuma nodokli.

15. Saskaņā ar Vispārīgā nodokļu kodeksa 1600-0.C pantu, kas ir viena no šī kodeksa normām, kura attiecas uz "vispārējo sociālo iemaksu [*contribution sociale généralisée*], ko iekasē Ģimenes pabalstu valsts kases, Vecuma solidaritātes fonda un obligātās veselības apdrošināšanas sistēmas vajadzībām" (turpmāk tekstā – "*CSG*"), tā redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem, fiziskām personām, kas ir Francijas nodokļu rezidenti 4.B panta izpratnē, kā tas ir noteikts Sociālā nodrošinājuma kodeksa L.136-6. pantā, par ienākumiem no īpašuma, konkrēti, par ienākumiem no nekustamā īpašuma, ir jāveic iemaksa, ko uzliek neto summai, kas tiek ņemta vērā, aprēķinot ienākuma nodokli.

16. Saskaņā ar Vispārīgā nodokļu kodeksa 1600-0.F *bis* pantu, tā redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem, minētajām personām par šiem ienākumiem turklāt ir jāmaksā "sociālā iemaksa" atbilstoši Sociālā nodrošinājuma kodeksa L. 245-14. pantam 2 % apmērā, kā arī saskaņā ar Sociālo un ģimenes tiesību kodeksa [*code de l'action sociale et des familles*] L. 14-10-4. pantu ir jāveic papildiemaksa 0,3 % apmērā un atbilstoši šī kodeksa L.262-24. pantam – papildiemaksa 1,1 % apmērā.

III – Pamatlieta, prejudiciālais jautājums un tiesvedība Tiesā

17. *W. de Lobkowicz*, kas ir Francijas pilsonis, bija Eiropas Komisijas ierēdnis no 1979. gada līdz savas pensionēšanās brīdim, proti, 2016. gada 1. janvārim. Saskaņā ar Civildienesta noteikumu V sadaļas 2. iedaļu, it īpaši tās 72. pantu, viņš ir obligāti piesaistīts Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku sociālā nodrošinājuma shēmai.

18. Atbilstoši Protokola 13. pantam *W. de Lobkowicz* nodokļu rezidence ir Francija. Tajā viņš gūst ienākumus no nekustamā īpašuma, kam par laikposmu no 2008. līdz 2011. gadam tika piemērota *CSG*, iemaksa sociālā parāda izlīdzināšanai [*contribution pour le remboursement de la dette sociale*] (turpmāk tekstā – "*CRDS*"), sociālā iemaksa 2 % apmērā, kā arī papildiemaksa pie šīs iemaksas 0,3 % un 1,1 % apmērā.

19. Pēc [nodokļu] iestādes atteikuma apmierināt viņa lūgumu atbrīvot viņu no minētajiem maksājumiem un iemaksas *W. de Lobkowicz* cēla prasību *tribunal administratif de Rouen* [Ruānas Administratīvajā tiesā] (Francija).

5 — OV 2004, L 166, 1. lpp.

20. 2013. gada 13. decembra spriedumā šī tiesa nosprieda par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas attiecībā uz ar *CRDS* saistītajām summām, jo starplaikā [nodokļu] iestāde tās bija atlīdzinājusi [6], un pārējā daļā *W. de Lobkowicz* prasību noraidīja.

21. Par šo spriedumu *W. de Lobkowicz* cēla apelācijas sūdzību *cour administrative d'appel de Douai*.

22. Iesniedzējtiesa vispirms norāda, ka attiecīgie maksājumi un iemaksa ir aplikšana ar nodokļiem valsts tiesību izpratnē, tāpēc to pamatotība nevar tikt apšaubīta ar apstākli, ka *W. de Lobkowicz* saistībā ar to negūst nekādu tiešu labumu.

23. Turpinājumā tā atgādina, ka, lai arī no Tiesas 2015. gada 26. februāra sprieduma *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) izriet, ka, tā kā nodokļu maksājumi par ienākumiem no īpašuma, kuriem ir tieša un atbilstoša saikne ar noteiktām sociālā nodrošinājuma jomām, ietilpst Regulas Nr. 1408/71 un Regulas Nr. 883/2004 piemērošanas jomā, Savienības ierēdņi un viņu ģimenes locekļi, kas ir obligāti piesaistīti Savienības iestāžu sociālā nodrošinājuma shēmai, nevarot tikt kvalificēti kā "darba ņēmēji" šo regulu izpratnē [7]. Tātad Regulas Nr. 1408/71 13. pants un Regulas Nr. 883/2004 11. pants viņiem neesot piemērojami.

24. Visbeidzot, pat pieņemot, ka Savienības ierēdnis būtu kvalificējams kā darba ņēmējs LESD 45. panta tiesību normu izpratnē, iesniedzējtiesa uzsver, ka šajā pantā neesot paredzēts neviens vispārējs kritērijs pilnvaru sadalījumam starp dalībvalstīm un Savienības iestādēm attiecībā uz sociālā nodrošinājuma pabalstu vai speciālo no iemaksām neatkarīgu pabalstu finansēšanu.

25. Šajos apstākļos iesniedzējtiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai kāds Savienības tiesību princips nepieļauj to, ka Eiropas Komisijas ierēdnim ir jāmaksā [*CSG*], sociāla iemaksa un šīs iemaksas papildiemaksas ar likmi 0,3 % un 1,1 % par Eiropas Savienības dalībvalstī gūtajiem ienākumiem no nekustamā īpašuma?"

26. *W. de Lobkowicz*, Francijas valdība, kā arī Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus par šo jautājumu. Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 16. panta trešajai daļai Francijas valdība lūdza, lai šajā instancē Tiesa izspriež lietu virspalātā. *W. de Lobkowicz*, Francijas valdības un Komisijas mutvārdu apsvērumi tika uzklausīti tiesas sēdē, kas notika 2016. gada 18. novembrī.

6 — No *W. de Lobkowicz* iesniegtajiem apsvērumiem izriet, ka atbrīvojums maksāt ar *CRDS* saistīto summu tika piešķirts pēc Sociālā nodrošinājuma kodeksa L-136-1. pantā izdarītajiem grozījumiem, kā arī pēc Francijas *Conseil d'État* 2011. gada 4. maija sprieduma *Ministre du Budget* pret *Cousin* (ECLI:FR:CESSR:2011:330551.20110504), saskaņā ar kuru šī tiesa nosprieda, ka *CRDS*, tostarp, ja tās ir noteiktas, ņemot vērā no īpašuma gūtos ienākumus, varēja tikt piemērotas tikai personām, kuru nodokļu rezidence ir Francijā un kuras ir piesaistītas Francijas obligātajai veselības apdrošināšanas shēmai. Tomēr šķiet, ka šī pēdējā kritērija noteikšana bija "likumdošanas negadījuma" rezultāts un no tā atteicās ar Sociālā nodrošinājuma finanšu likumu 2012. gadam, kas pamatlietas faktiem nav piemērojams: šajā ziņā skat. ziņojumu, Matt, J. L., Impôt sur le revenu, Contribution sociale généralisée: Quelle réformes?, Conseil des prélèvements obligatoires, Parīze, 2015, 15. lpp., pieejams: https://www.ccomptes.fr

7 — Šajā ziņā iesniedzējtiesa atsaucas uz 2000. gada 3. oktobra spriedumu *Ferlini* (C-411/98, EU:C:2000:530) attiecībā uz Regulas Nr. 1408/71 interpretāciju.

IV – Analīze

A – *Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību un par Tiesai uzdotā jautājuma pārformulēšanu*

27. Francijas valdība galvenokārt apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir acīmredzami nepieņemams, ciktāl iesniedzējtiesa esot uzdevusi jautājumu saistībā ar LESD 45. pantu, neprecizējot nedz prasītāja pamatlietā pilsonību, nedz to, vai šis pēdējais minētais ir izmantojis savas brīvas pārvietošanās tiesības.

28. Manuprāt, šis iebildums būtu jānoraida.

29. Ir taisnība, ka LESD 267. pantā paredzētās sadarbības ietvaros iesniedzējtiesai ir jānorāda faktiskie apstākļi un atbilstošais tiesiskais regulējums, kas veido tās uzdoto jautājumu kontekstu, vai vismaz jāpaskaidro faktiskie pieņēmumi, ar kuriem šie jautājumi ir pamatoti [8].

30. Kā Tiesa atkārtoti norāda, šai prasībai ir divkāršs mērķis. Pirmkārt, sniegt iesniedzējtiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju un atbildi. Otrkārt, dot dalībvalstīm, kā arī citām attiecīgajām personām iespēju sniegt apsvērumus atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantam, jo saskaņā ar šo tiesību normu attiecīgās personas tiek iepazīstinātas vienīgi ar lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu [9].

31. Šajā gadījumā lūgumā nav neviena no trūkumiem, kādus tam pārmet Francijas valdība. Turklāt Tiesa nevarētu arī atteikties atbildēt uz tai uzdoto jautājumu, pamatojoties uz to, ka situācija pamatlietas pirmsākumos attiecas tikai uz vienas dalībvalsts teritoriju.

32. Es, tāpat kā Francijas valdība, atzīstu, ka tikai Eiropas Savienības ierēdņa statuss vien *ipso jure* nepiešķir darba ņēmēja statusu atbilstoši LESD 45. pantam, jo šis statuss ir atkarīgs no tiesību uz brīvu pārvietošanos konkrētas izmantošanas [10]. Tomēr šajā lietā no šīs pašas valdības sniegtajiem apsvērumiem, kas tika iesniegti pakārtoti, izriet, ka nav strīda par to, ka *W. de Lobkowicz* savus darba pienākumus pildīja Komisijā Beļģijā, tādējādi izmantojot savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, lai citā dalībvalstī, kas nav Francija, īstenotu savu profesionālo darbību. Turklāt apstāklis, ka *W. de Lobkowicz* ir Francijas nodokļu rezidents saskaņā ar Protokola 13. pantu, nozīmē, ka brīdī, kad viņš 1979. gadā uzsāka darbu Komisijā Briselē (Beļģija), viņa dzīvesvieta bija šajā dalībvalstī [11]. Šādos apstākļos nav nozīmes tam, ka iesniedzējtiesa neinformē Tiesu par *W. de Lobkowicz* pilsonību.

33. Katrā ziņā Francijas valdības izvirzītais iebildums ir balstīts uz neprecīzu apgalvojumu, ka prejudiciālais jautājums, kā to ir pārformulējusi šī valdība, attiecas tikai uz LESD 45. pantu.

34. Taču, manuprāt, kā tas izriet no Komisijas rakstveida apsvērumiem, ņemot vērā prejudiciālā jautājuma formulējumu, kura mērķis ir noskaidrot, vai Savienības tiesību "princips" attiecīgā gadījumā nepieļauj to, ka Savienības ierēdnim ir jāmaksā sociālie maksājumi un iemaksas dalībvalstī, kas ir viņa nodokļu rezidence, šo jautājumu katrā ziņā ir iespējams aplūkot no cita skatpunkta, proti, no

8 — Šajā ziņā it īpaši skat. rīkojumu, 2013. gada 14. novembris, *Mlamali* (C-257/13, nav publicēts, EU:C:2013:763, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

9 — Šajā ziņā it īpaši skat. rīkojumu, 2013. gada 14. novembris, *Mlamali* (C-257/13, nav publicēts, EU:C:2013:763, 18. un 24. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

10 — Skat. spriedumu, 2004. gada 16. decembris, *My* (C-293/03, EU:C:2004:821, 39.–43. punkts). Tāpat skat. arī manus secinājumus, kas ir sniegti lietā *Wojciechowski* (C-408/14, EU:C:2015:393, 25. punkts).

11 — Tādēļ attiecībā uz Savienības ierēdņiem, pretēji Francijas valdības apgalvotajam, nodokļu rezidence ir elements, kas ļauj noteikt, vai persona ietilpst LESD 45. panta piemērošana jomā. Protokola 13. pants ir balstīts uz juridisku fikciju, saskaņā ar kuru iestādēs nodarbinātie ierēdņi un darbinieki visas savas karjeras laikā saglabā savu nodokļu rezidenci, tātad savu interešu centru, dalībvalstī, kurā bija viņu dzīvesvieta brīdī, kad viņi uzsāka darbu.

Civildienesta noteikumu interpretācijas skatpunkta, attiecīgajā gadījumā kopsakarā ar LES 4. panta 3. punktā paredzēto lojālas sadarbības principu vai, kā to izklāstīšu turpmāk, uz Protokola 14. panta un Civildienesta noteikumu normu interpretācijas pamata ir jānosaka princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti.

35. Kā tas ir atspoguļots judikatūrā, prejudiciālajam jautājumam tātad būtu nozīme no Savienības tiesību interpretācijas viedokļa neatkarīgi no jautājuma, vai attiecīgais Savienības ierēdnis vai darbinieks ir izmantojis savas tiesības uz brīvu pārvietošanos [12].

36. No tā, manuprāt, izriet, ka, pat pieņemot, ka trūkumi, uz kuriem norādīja Francijas valdība, būtu pierādīti, Tiesa nevarētu nedz pasludināt prejudiciālā jautājuma nepieņemamību, nedz atteikties sniegt atbildi uz to kompetences neesamības dēļ.

37. Protams, tas, ka valsts tiesa nav identificējusi īpašu Savienības tiesību normu, kuru tā lūdz interpretēt, dažkārt var radīt tādas grūtības, ka tā rezultātā Tiesai ir jāatsakās uz uzdoto prejudiciālo jautājumu sniegt atbildi pēc būtības [13]. Tomēr Tiesai, ņemot vērā iesniedzējtiesas iesniegto elementu kopumu, un svarīgākajās rūpēs atbilstoši LESD 267. pantam sniegt lietderīgu atbildi uz lūgumu, kas tai adresēts pamatlietas atrisinājuma nolūkā, bieži ir bijušas jāņem vērā Savienības tiesību normas, uz kurām valsts tiesa savā jautājuma formulējumā nav atsaukusies [14]. Šāda situācija rodas it īpaši tad, ja Tiesai uzdotajā prejudiciālajā jautājumā nav minēta neviena konkrēta Savienības tiesību norma, bet ir vispārīga atsauce uz Līgumu vai uz Savienības tiesībām kopumā [15]. Tādējādi, ja jautājumi ir formulēti neprecīzi, neskaidri vai neatbilstoši, Tiesa patur tiesības no iesniedzējtiesas sniegtajiem elementiem un no pamatlietas materiāliem izsecināt Savienības tiesību aspektus, kuriem ir vajadzīga interpretācija, ņemot vērā strīda priekšmetu [16].

38. Šajā gadījumā, ņemot vērā prasītāja pamatlietā statusu un Tiesas rasto risinājumu 2015. gada 26. februāra spriedumā *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), uz kuru iesniedzējtiesa plaši atsaucas, es uzskatu, ka prejudiciālais jautājums ir jāpārformulē tā, lai tā mērķis būtu noskaidrot, vai pēc analoģijas ar Regulu Nr. 1408/71 un Regulu Nr. 883/2004 pastāv princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, kas izriet vai nu no LESD 45. panta, vai nu no Protokola un Civildienesta noteikumu tiesību normu interpretācijas, vajadzības gadījumā kopsakarā ar lojālas sadarbības principu, un kas nepieļauj, ka Savienības iestādes ierēdnim ir jāmaksā attiecīgie sociālie maksājumi un iemaksas, kas pamatlietā noteikti par dalībvalstī, kura ir minētā ierēdņa nodokļu rezidence, no nekustamā īpašuma gūtajiem ienākumiem.

12 — Par darba gadu, ko Beļģijas pilsoņi nostrādājuši Savienības iestādes dienestā, neņemšanu vērā vai daļēju ņemšanu vērā, nosakot pensijas tiesības Beļģijā, skat. spriedumu, 2004. gada 16. decembris, *My* (C-293/03, EU:C:2004:821); rīkojumu, 2010. gada 9. jūlijs, *Ricci* un *Pisaneschi* (C-286/09, nav publicēts, EU:C:2010:420) un spriedumu, 2015. gada 10. septembris, *Wojciechowski* (C-408/14, EU:C:2015:591). Par nodarbinātības laikposmu, kuros līgumdarbinieks ar Beļģijas pilsonību pildījis dienestu Savienības iestādē, neņemšanu vērā, nosakot tiesības uz bezdarbnieka pabalstu Beļģijā, skat. arī spriedumu, 2015. gada 4. februāris, *Melchior* (C-647/13, EU:C:2015:54).

13 — Šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta N. Vāla [*N. Wahl*] secinājumus lietā *Gullotta* un *Farmacia di Gullotta Davide & C.* (C-497/12, EU:C:2015:168, 89. punkts). Kā piemēru šajā ziņā skat. it īpaši spriedumu, 2014. gada 13. februāris, *Crono Service* u.c. (C-419/12 un C-420/12, EU:C:2014:81).

14 — Skat. it īpaši spriedumus, 2006. gada 21. februāris, *Ritter-Coulais* (C-152/03, EU:C:2006:123, 29. punkts), un 2009. gada 27. oktobris, *ČEZ* (C-115/08, EU:C:2009:660, 81. punkts). Ja Tiesai iesniegto lietas materiālu situācija to ļauj, šī spēja, kas tai ir, pārformulēt prejudiciālo jautājumu ļauj arī izvairīties no iespējamas prejudiciālā jautājuma atkārtotas iesniegšanas un tātad ir pamatota arī ar tiesvedības ekonomijas apsvērumiem. Šajā ziņā skat. manus secinājumus lietā *Gysen* (C-449/06, EU:C:2007:663, 43. punkts).

15 — Skat. it īpaši spriedumus, 1984. gada 13. decembris, *Haug-Adrion* (251/83, EU:C:1984:397, 9.–11. punkts), un 1996. gada 26. septembris, *Arcaro* (C-168/95, EU:C:1996:363, 21.–23. punkts).

16 — Skat. it īpaši spriedumus, 1984. gada 13. decembris, *Haug-Adrion* (251/83, EU:C:1984:397, 9. punkts); 1996. gada 26. septembris, *Arcaro* (C-168/95, EU:C:1996:363, 21. punkts), un 2010. gada 11. marts, *Attanasio Group* (C-384/08, EU:C:2010:133, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

B – *Par lietas būtību*

39. Lai sniegtu atbildi uz prejudiciālo jautājumu, kā es to ierosinu pārformulēt, manuprāt, sākumā ir jāaplūko 2015. gada 26. februāra spriedums *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123). Turpinājumā ierosinu pārbaudīt, vai šajā spriedumā rastais risinājums ir transponējams uz šo lietu.

1) 2015. gada 26. februāra spriedums *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123)

40. Kā jau esmu norādījis, *G. de Ruyter* bija Nīderlandes pilsonis, kas bija nodarbināts Nīderlandes sabiedrībā, bet viņa nodokļu rezidence bija Francijā. Laikposmā no 1997. līdz 2004. gadam viņš saņēma Nīderlandes izcelsmes ienākumus no mūža rentes par atlīdzību, kurus Francijas nodokļu administrācija uzskatīja par ienākumiem no īpašuma, un tāpēc par tiem bija jāmaksā *CSG* un *CRDS* iemaksas, sociālā iemaksa 2 % apmērā, kā arī papildiemaksa šai iemaksai 0,3 % apmērā.

41. *G. de Ruyter* Francijas administratīvajās tiesās apstrīdēja to, ka viņam bija jāmaksā šie sociālie maksājumi un iemaksas. Atsaucoties uz 2000. gada 15. februāra spriedumiem Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84) un Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85) [17], viņš apgalvoja, ka, tā kā šie maksājumi un iemaksas tika izmantoti Francijas obligātā sociālā nodrošinājuma finansēšanai, tie bija pretrunā Regulas Nr. 1408/71 13. pantam, kurā ir paredzēts princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti.

42. Tādējādi valsts tiesai (Francijas *Conseil d'État* [Valsts padome]), kas bija vērsusies Tiesā, nebija šaubu, ka šīs iemaksas bija paredzētas Francijas obligāto sociālā nodrošinājuma sistēmu finansēšanai. Savukārt *Conseil d'État* vēlējās noskaidrot, vai apstāklis, ka attiecīgie maksājumi un iemaksas atšķirībā no situācijām, kādās tika pasludināti 2000. gada 15. februāra spriedumi Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84) un Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85), tika noteikti nevis par ienākumiem no profesionālās darbības un tiem pielīdzināmiem ienākumiem, bet tikai par attiecīgā nodokļa maksātāja no īpašuma gūtajiem ienākumiem neatkarīgi no viņa profesionālās darbības, no vienas puses, un ka šie maksājumi un iemaksas neradīja nekādas tiesības vai priekšrocību, kas tiek garantētas ar sociālā nodrošinājuma sistēmu, no otras puses, tomēr ļauj uzskatīt, ka tiem ir tieša un atbilstoša saikne ar noteiktām sociālā nodrošinājuma jomām tādējādi, ka tie ietilpst šīs Regulas Nr. 1408/71 piemērošanas jomā.

43. Tiesa uz šo jautājumu atbildēja apstiprinoši.

44. Vispirms tā atgādināja, ka, lai varētu piemērot Regulu Nr. 1408/71, izšķiroša nozīme ir tam, ka starp attiecīgo normu un likumiem, kas reglamentē šīs regulas 4. pantā minētās sociālā nodrošinājuma jomas, ir jābūt tiešai un pietiekami atbilstošai saiknei neatkarīgi no apstākļa, ka attiecīgā iemaksa valsts tiesību aktos tiek kvalificēta kā "nodoklis" [18].

45. Tiesa arī atkārtoja savu judikatūru [19], saskaņā ar kuru, lai varētu piemērot Regulu Nr. 1408/71, nav nozīmes tam, vai pretī tiek vai netiek gūts kāds materiāls labums pabalstu veidā, jo izšķirošais kritērijs ir tas, vai iemaksa tiek piešķirta konkrēti dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmas finansēšanai [20].

17 — Pirmais no šiem spriedumiem attiecās uz *CRDS*, savukārt otrais – uz *CSG*.

18 — Spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 23. un 24. punkts).

19 — Spriedumi, 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84, 39. un 40. punkts) un 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, 37. un 38. punkts).

20 — Spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 26. punkts).

46. Turpinājumā tā nosprieda, ka tās 2000. gada 15. februāra spriedumos Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84, 36. un 37. punkts) un Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, 34. un 35. punkts) izdarītais secinājums attiecībā uz ienākumiem no darba vai tiem pielīdzināmiem ienākumiem ir transponējams uz iemaksām, kas ir noteiktas ienākumiem no īpašuma, jo nav strīda, ka ieņēmumi no šīm iemaksām tiek tieši un konkrēti piešķirti noteiktu sociālā nodrošinājuma jomu finansēšanai Francijā [21].

47. Šajā ziņā Tiesa uzsvēra, ka izšķirošais elements nav darba tiesisko attiecību esamība, bet tas, ka persona ir apdrošināta obligātajā apdrošināšanā vai brīvprātīgi apdrošināta pret viena vai vairāku veidu risku, uz kuru attiecas darbiniekiem Regulas Nr. 1408/71 1. panta a) punktā paredzētā vispārējā vai īpašā sociālā nodrošinājuma sistēma [22] .

48. Turklāt Tiesa norādīja, ka, ņemot vērā it īpaši Regulā Nr. 1408/71 paredzēto kolīziju normu sistēmas pilnīgo raksturu, it īpaši šīs regulas 13. pantā minēto principu, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti un kura mērķis ir izvairīties no sarežģījumiem, kas var rasties, vienlaicīgi piemērojot vairāku valstu tiesību aktus, un novērst nevienlīdzīgu attieksmi pret personām, kuras pārvietojas Savienībā, Regulas Nr. 1408/71 tiesību normas nevar piemērot tikai attiecībā uz ienākumiem, kas šīm personām rodas no darba attiecībām, lai neradītu atšķirības šīs regulas 13. panta piemērošanā atkarībā no minēto personu saņemto ienākumu izcelsmes [23]. "Faktiski prasība, lai personas, kuras būtu pieskaitāmas pie dalībvalsts rezidentiem un kuras ir piederīgas citas dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmai, papildus – lai arī tikai daļēji – finansētu dzīvesvietas dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmu, saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 13. pantu radītu nevienlīdzīgu attieksmi, jo visiem pārējiem šīs valsts rezidentiem iemaksas būtu jāveic tikai šīs pēdējās valsts sociālā nodrošinājuma sistēmā. [24]"

49. Tiesas ieskatā, no tā izriet, ka, tā kā uz *G. de Ruyter* neattiecas neviens no acīmredzamajiem izņēmumiem, kas ļautu piemērot Regulas Nr. 1408/71 13. pantu, viņam nevar noteikt attiecīgos maksājumus un iemaksas – gan saistībā ar ienākumiem, kas izriet no darba attiecībām, gan tiem, kas gūti no viņa īpašuma, un šos konstatējumus nevar apšaubīt ar apstākli, ka šie pēdējie minētie ienākumi vēl nav tikuši aplikti ar nodokli nodarbinātības dalībvalstī sociālā nodrošinājuma iemaksu veidā [25].

50. Tātad Tiesas argumentācija būtībā ir balstīta uz jebkādas tiesību aktu sociālā nodrošinājuma jomā pārklāšanās aizlieguma normas un Regulas Nr. 1408/71 13. pantā paredzētās kolīzijas normas stingru ievērošanu, proti, praksē tā ir nodarbinātības dalībvalsts sociālā nodrošinājuma tiesību aktu ekskluzīva kompetence. Kā ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*] norādīja savu secinājumu lietā *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2014:2307) 57. punktā, uz kuru Tiesa atsaucās šī sprieduma 41. punktā, šajā lietā attiecīgo maksājumu un iemaksu uzlikšana "nozīmētu, ka netiek ievērots šīs regulas [Regulas Nr. 1408/71] 13. panta 1. punktā paredzētais tiesību aktu pārklāšanās aizliegums un [šīs regulas] 13. panta 2. punkta a) apakšpunktā noteiktais kolīzijas noteikums. Līdz ar to nav nozīmes, vai *G. de Ruyter* Nīderlandē saņemtā mūža rente faktiski šajā valstī ir tikusi pakļauta sociālajām iemaksām" [26].

51. Vai analoģiska argumentācija var tikt izvērsta šajā lietā?

21 — Spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 28. punkts).

22 — Spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 31. punkts).

23 — Šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 35., 37. un 38. punkts).

24 — Spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 — Spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 40. un 41. punkts).

26 — To pašu secinājumu 56. punktā ģenerāladvokāte E. Šarpstone Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punktā iekļauto sistēmu pārklāšanās aizliegumu kvalificēja kā "absolūtu noteikumu", kurš ir pakļauts vienīgi šīs regulas 14.c un 14.f pantā paredzētajiem izņēmumiem.

52. Francijas valdība apgalvo, ka tādam jautājumam nebūtu jārodas. Proti, pēc šīs valdības domām, Savienības ierēdnis, tā kā uz viņu neattiecas Regulu Nr. 1408/71 un Nr. 883/2004 piemērošanas joma, nevarot atsaukties uz principu, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, jo šim principam neesot ekvivalenta nedz primārajās tiesībās, it īpaši LESD 45. pantā, nedz Savienības atvasinātajās tiesībās.

53. Lai arī Francijas valdības apgalvojums nav pilnībā nepareizs, tajā, manuprāt, tomēr nav ņemts vērā būtisks juridisks elements, proti, vispārējas Savienības ierēdņu sociālā nodrošinājuma shēmas, kas ir paredzēta Civildienesta noteikumos, esamība. Civildienesta noteikumu ņemšana vērā un tas, ka dalībvalstis tos ievēro, manuprāt, ievērojami veicina *W. de Lobkowicz* un *G. de Ruyter* situāciju satuvināšanu.

2) Par 2015. gada 26. februāra spriedumā *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) rastā risinājuma paplašināšanu attiecībā uz pamatlietu

54. Netiek apstrīdēts, ka *CSG* un citi attiecīgie maksājumi un iemaksas pamatlietā ir noteikti tieši un konkrēti noteiktu sociālā nodrošinājuma jomu finansēšanai Francijā un tāpēc ietilpst Regulas Nr. 1408/71 un Regulas Nr. 883/2004 piemērošanas jomā [27].

55. Turklāt nav šaubu, ka attiecīgie ienākumi no nekustamā īpašuma pamatlietā valsts tiesībās tiek uzskatīti par ienākumiem no īpašuma tāpat kā ienākumi no mūža rentes, uz kuriem attiecās lieta, kurā pasludināts 2015. gada 26. februāra spriedums *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123).

56. Tāpat arī nav šaubu, kā esmu minējis iepriekš, ka uz tādu Savienības ierēdni kā *W. de Lobkowicz* neattiecas Regulas Nr. 1408/71 un Regulas Nr. 883/2004 piemērošanas joma [28].

57. Šis konstatējums, kas atšķir šo lietu no tās, kurā pasludināts 2015. gada 26. februāra spriedums *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), attiecīgajiem lietas dalībniekiem viņu apsvērumos lika koncentrēties uz jautājumu par to, vai principa, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, pirmsākumi ir meklējami tieši LESD 45. pantā, un pret to iebilst. Komisija un *W. de Lobkowicz* apgalvo, ka tā tas ir un ka tādējādi Tiesas 2015. gada 26. februāra spriedumā *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) rasto risinājumu varot transponēt uz šo lietu, pamatojoties uz LESD 45. panta interpretāciju. Kā jau esmu minējis, Francijas valdība aizstāv pretēju argumentāciju un apgalvo, ka tikai darba ņēmēji, uz kuriem attiecas Regulas Nr. 1408/71 un Regulas Nr. 883/2004 piemērošanas joma, var gūt priekšrocību no 2015. gada 26. februāra sprieduma *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), jo princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, esot nostiprināts vienīgi šajās regulās.

58. Neraugoties uz Komisijas centieniem, ko tā atkārtoja tiesas sēdē, atrast juridiskas norādes, ar ko varētu pamatot tās apgalvojumu, saskaņā ar kuru šāds princips faktiski un tieši izriet no LESD 45. panta, manuprāt, Tiesa šo diskusiju jau ir atrisinājusi pretējā nozīmē 1992. gada 16. janvāra spriedumā Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10). Proti, šajā lietā, kas attiecās uz priekšlaicīgas pensionēšanās kompensācijas vai papildu vecuma pensijas saņēmējiem, kuri neietilpa Regulas Nr. 1408/71 piemērošanas jomā, Komisijai un Francijas Republikai jau radās domstarpības par to, vai princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, ir princips, kas ir pastāvējis vēl pirms Regulas Nr. 1408/71 tiesību normām un kura pirmsākumi ir

27 — Jānorāda, ka, lai gan 2015. gada 26. februāra spriedums *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) attiecās uz *CSG*, sociālo iemaksu 2 % apmērā, kā arī papildiemaksu saskaņā ar likmi 0,3 %, šī lieta attiecas arī uz papildiemaksu 1,1 % apmērā, ienākumi no kuras, kā to norāda iesniedzējtiesa, tiek ieskaitīti *fonds national des solidarités actives* [Aktīvās solidaritātes valsts fondā] un, pēc šīs tiesas domām, tā ir jāuzskata par tādu, kas arī ietilpst Regulas Nr. 1408/71 un Regulas Nr. 883/2004 piemērošanas jomā.

28 — It īpaši skat. spriedumus, 2000. gada 3. oktobris, *Ferlini* (C-411/98, EU:C:2000:530, 41. punkts), un 2004. gada 16. decembris, *My* (C-293/03, EU:C:2004:821, 35. punkts).

meklējami Līguma noteikumos par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos [29]. Precīzāk, atzīstot, ka pārmestā neizpilde attiecās uz pensiju saņēmējiem shēmās, kas tolaik neietilpa Regulas Nr. 1408/71 materiālās piemērošanas jomā, Komisija apgalvoja, ka Tiesa spriedumos, kas pasludināti līdz minētās regulas spēkā stāšanās brīdim, esot interpretējusi EEK līguma 48. un 51. pantu (tagad tie ir LESD 45. un 48. pants) tādējādi, ka princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, pastāv [30]. Pretēji ģenerāladvokāta K. O. Lenca [*C. O. Lenz*] šajā lietā sniegtajiem secinājumiem (C-57/90, nav publicēti, EU:C:1991:345) Tiesa noraidīja Komisijas argumentāciju. Konstatējusi, ka uz attiecīgo shēmu izmantotājiem nebija attiecināmas situācijas, kas it īpaši tiek reglamentētas ar Regulas Nr. 1408/71 13. pantu, Tiesa no tā secināja, ka "viņiem par labu nevar atsaukties uz principu, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti" [31], un no tā secināja, ka Francijas Republika "nav neizpildījusi pienākumus, kas tai bija uzlikti *saskaņā ar EEK līgumu* un it īpaši nav pārkāpusi Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punkt[u] [..]" [32].

59. Tiesas vēlākajā judikatūrā līdz pat šim brīdim šis spriedums nav atcelts. Komisijas minētais apstāklis, ka Tiesa regulāri atsaucas uz to, ka princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, "ir izteikts it īpaši" Regulas Nr. 1408/71 13. pantā [33], manuprāt, ir tikai atgādinājums, ka šis princips ir norādīts arī citās minētās regulas tiesību normās [34].

60. **Turklāt Tiesai vēl nesen 2016. gada 26. oktobra spriedumā** *Hoogstad* **(C-269/15, EU:C:2016:802, 37. punkts) bija iespēja atkārtot, ka ar principu, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, tiek reglamentētas tikai situācijas, uz kurām attiecas Regulas Nr. 1408/71 13. panta 2. punkts, kā arī 14.–17. pants, ciktāl šajās tiesību normās ir noteikti kolīzijas noteikumi, kas ir jāpiemēro dažādos gadījumos.**

61. **Spriedumi, ko Komisija minēja tiesas sēdē, arī neļauj apgalvot, ka Tiesa būtu viennozīmīgi apstiprinājusi, ka princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, izrietētu tieši no Līguma noteikumiem par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos.**

62. Tas noteikti tā ir attiecībā uz 1964. gada 9. jūnija spriedumu *Nonnenmacher* (92/63, EU:C:1964:40, 574. punkts). Proti, šajā spriedumā, kas tika pasludināts pirms 1992. gada 16. janvāra sprieduma Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10) un kurā tiek interpretēta saikne starp EEK Padomes 1958. gada 25. septembra Regulas Nr. 3 par migrējošu darba ņēmēju sociālo nodrošinājumu [neoficiāls tulkojums] [35] 12. pantu un EEK līguma 48. un 51. pantu, tika precizēts, ka, pirmkārt, divu valstu tiesību aktu par darba ņēmējiem pārklāšanās aizliegums nevarētu tikt noteikts bez tiesību akta un ka, otrkārt, ar Regulas Nr. 3 12. pantu (nevis ar EEK līguma 48. un 51. pantu) tiek aizliegts piemērot citas dalībvalsts, kas nav attiecīgās personas nodarbinātības dalībvalsts, tiesību aktus tikai tiktāl, ciktāl tajos šim pēdējam minētajam ir uzlikts pienākums veikt maksājumus sociālā nodrošinājuma iestādes, no kuras viņš nevar gūt papildu priekšrocības par tiem pašiem riskiem un to pašu laikposmu, finansēšanai.

29 — Spriedums, 1992. gada 16. janvāris, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10, 8.–10. punkts).

30 — Spriedums, 1992. gada 16. janvāris, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10, 8. un 9. punkts).

31 — Spriedums, 1992. gada 16. janvāris, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10, 14. punkts).

32 — Spriedums, 1992. gada 16. janvāris, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10, 21. punkts) (mans izcēlums). Tāpat skat. arī spriedumu, 1992. gada 6. februāris, Komisija/Beļģija (C-253/90, EU:C:1992:58, 18. punkts).

33 — It īpaši skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūnijs, *Hudzinski* un *Wawrzyniak* (C-611/10 un C-612/10, EU:C:2012:339, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 — Attiecībā uz Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punktu it īpaši skat. spriedumus, 2006. gada 9. marts, *Piatkowski* (C-493/04, EU:C:2006:167, 21. punkts), un 2013. gada 16. maijs, *Wencel* (C-589/10, EU:C:2013:303, 47. punkts).

35 — OV 1958, 561. lpp.

63. Tas pats attiecas uz 2000. gada 15. februāra spriedumu Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85). Tiesa šajā spriedumā nepārprotami ir konstatējusi, ka Francijas Republika ir pārkāpusi EKL līguma 48. un 52. pantu (tagad LESD 45. un 49. pants). Tomēr šis konstatējums tika veikts un attiecās uz konstatējumu, kas izdarīts saistībā ar Tiesas vērtējumu par Regulas Nr. 1408/71 13. panta neizpildi. Turklāt Tiesa neapstiprināja, ka princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, izrietēja no iepriekš minētajiem EKL līguma pantiem. Tā tikai nosprieda, ka *CSG* samaksas uzlikšana par ienākumiem no darba un tiem pielīdzināmiem ienākumiem darba ņēmējiem un pašnodarbinātajiem, kas dzīvoja Francijā, bet attiecībā uz kuriem netika piemēroti Francijas sociālā nodrošinājuma tiesību akti, prasības dēļ piedalīties šīs dalībvalsts sociālā nodrošinājuma, kuram viņi nebija piesaistīti, finansēšanā vienlaikus ir Regulas Nr. 1408/71 13. panta pārkāpums un rada nevienlīdzīgu attieksmi, kas nav saderīga ar darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, ņemot vērā tikai minētā panta esamību [36]. Tādējādi Tiesas konstatētā EKL līguma 48. un 52. panta noteikto pienākumu neizpilde nebija pilnīgi autonoma attiecībā uz Regulas Nr. 1408/71 13. panta neizpildi. Katrā ziņā, kā to precizēšu šo secinājumu 65. punktā, aizliegums dalībvalstij pieprasīt, lai darba ņēmējs piedalītos sociālā nodrošinājuma shēmu, kurām šis darba ņēmējs nav piesaistīts, finansēšanā, neizriet automātiski no iepriekš veiktā konstatējuma, ka attiecīgā situācija ietilpst principa, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, piemērošanas jomā.

64. Tādējādi, lai gan princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, neapšaubāmi veicina darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Savienībā, pakļaujot šos pēdējos minētos tikai vienas valsts tiesību aktiem sociālā nodrošinājuma jomā [37], šajā Savienības tiesību attīstības stadijā šis princips neizriet tieši no LESD 45. panta vai saskaņā ar Komisijas izmantoto formulējumu nav "neatņemama" šīs tiesību normas sastāvdaļa.

65. Tādējādi nevar izslēgt iespējamību, ka diskusija, kurās šajā lietā attiecīgie lietas dalībnieki nav vienisprātis par principa, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, izcelsmi, galu galā ir neskaidrība attiecībā uz nozīmi, kādu šim izteicienam piešķir Komisija. Proti, it īpaši ņemot vērā mutvārdu paskaidrojumus Tiesā, šķiet, ka Komisija izprot šo izteicienu kā sinonīmu dalībvalstīm noteiktam aizliegumam pieprasīt migrējošiem darba ņēmējiem veikt sociālās iemaksas, nesaņemot pretī labumu, proti, bez jebkāda atlīdzinājuma sociālo pabalstu veidā, vai arī uzlikt šiem pēdējiem minētajiem pienākumu piedalīties valsts sociālā nodrošinājuma shēmu, kurām viņi nav piesaistīti, finansēšanā, tātad bez mazākās cerības gūt no tā jebkādu priekšrocību. Ir taisnība, kā Komisija apgalvo, ka Tiesa prasa dalībvalstīm ievērot šādu aizliegumu, ko tā dažkārt izsecina tieši no Līguma noteikumiem par personu brīvu pārvietošanos [38]. Tomēr šis aizliegums nav sajaucams ar principu, saskaņā ar kuru ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti. Proti, Tiesa arī ir uzlikusi pienākumu to ievērot situācijās, kad attiecīgajiem migrējošajiem darba ņēmējiem vienlaicīgi tika piemēroti vairāku valstu sociālā nodrošinājuma tiesību akti [39].

66. Dalībvalstīm noteiktais aizliegums noteikt dubultas iemaksas, nenodrošinot papildu priekšrocību, vai uzlikt migrējošam darba ņēmējam pienākumu piedalīties sociālā nodrošinājuma shēmas, kurai viņš nav piesaistīts un kura tātad nevar viņam sniegt nekādu labumu, finansēšanā, manuprāt, ir šīs judikatūras kopsaucējs neatkarīgi no apstākļa, vai attiecīgā situācija tiek reglamentēta ar Regulu Nr. 1408/71 un Regulu Nr. 883/2004 vai tā neietilpst šo pēdējo minēto piemērošanas jomā.

36 — Skat. spriedumu, 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, 42.–45. punkts).

37 — Šajā ziņā it īpaši skat. spriedumu, 2005. gada 26. maijs, *Allard* (C-249/04, EU:C:2005:329, 32. punkts).

38 — It īpaši skat. spriedumus, 1996. gada 15. februāris, *Kemmler* (C-53/95, EU:C:1996:58, 13. un 14. punkts); 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, 42. un 45. punkts); 2002. gada 19. marts, *Hervein* u.c. (C-393/99 un C-394/99, EU:C:2002:182, 49. punkts); 2016. gada 21. janvāris, Komisija/Kipra (C-515/14, EU:C:2016:30, 40. punkts), un 2016. gada 6. oktobris, *Adrien* u.c. (C-466/15, EU:C:2016:749, 30. punkts). Lielāko daļu no šiem spriedumiem Komisija minēja tiesas sēdē, lai pamatotu savu apgalvojumu, atbilstoši kuram princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, esot nostiprināts LESD 45. pantā.

39 — Skat. spriedumus, 2002. gada 19. marts, *Hervein* u.c. (C-393/99 un C-394/99, EU:C:2002:182, 49., 61. un 64. punkts); 2006. gada 9. marts, *Piatkowski* (C-493/04, EU:C:2006:167, 34.–36. punkts), un 2016. gada 6. oktobris, *Adrien* u.c. (C-466/15, EU:C:2016:749, 30. punkts). Šajā ziņā skat. arī ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumus lietā *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2014:2307, 58. punkts).

67. Citiem vārdiem sakot, šis aizliegums izriet gan no principa, saskaņā ar kuru ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, gan, ja šis princips nav tieši piemērojams, no prasības novērst nevienlīdzīgu attieksmi migrējošo darba ņēmēju un nemigrējošo darba ņēmēju starpā [40].

68. Šajā lietā beigu beigās jautājums ir par šo aizliegumu. Proti, ir skaidrs, ka sociālie maksājumi un iemaksas, kas ir prasīti *W. de Lobkowicz*, tieši un konkrēti ir paredzēti noteiktu sociālā nodrošinājuma shēmas jomu finansēšanai Francijā, kurai *W. de Lobkowicz* nav piesaistīts, jo šis pēdējais minētais ir vienīgi un obligāti piesaistīts kopīgajai veselības apdrošināšanas shēmai (turpmāk tekstā – "KVAS"), kas ir izveidota ar Civildienesta noteikumiem.

69. Apstākli, ka *W. de Lobkowicz* situācija tiek reglamentēta ar Civildienesta noteikumiem, manuprāt, nedrīkst atstāt bez ievērības, nedz to nenovērtēt. It īpaši tam, manuprāt, vajadzētu būt par iemeslu, lai, izskatot prejudiciālo jautājumu, priekšroka tiktu dota nevis izvērtējumam no LESD 45. panta, bet gan tieši no Civildienesta noteikumu skatpunkta.

70. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Protokola 14. panta un no Civildienesta noteikumu tiesību normām izriet, ka Savienībai ir ekskluzīva kompetence noteikt tās ierēdņu sociālā nodrošinājuma shēmu un šīs shēmas piemērošanas noteikumus.

71. Civildienesta noteikumos ir pārsniegta Regulā Nr. 1408/71 un Regulā Nr. 883/2004 paredzētā koordinēšanas sistēma attiecībā uz valsts tiesību aktu sociālā nodrošinājuma shēmu jomā, jo ar to tiek iedibināta īsta *kopīgā* veselības apdrošināšanas shēma un pensiju shēma Savienības ierēdņiem. Proti, runa ir par Savienības ierēdņu obligātu dalību shēmās viņu darba uzsākšanas laikā, kas attiecas uz galvenajām sociālā nodrošinājuma jomām, kas, ja jautājums būtu par citu migrējošo darba ņēmēju apdrošināšanu saskaņā ar valstu tiesību aktiem, bez jebkādām šaubām iekļautos Regulas Nr. 1408/71 un Regulas Nr. 883/2004 materiālās piemērošanas jomā [41] un kas izpaužas arī kā sociālā nodrošinājuma iemaksu maksājumi minētajām shēmām [42].

72. Skaidrs ir tas, ka dalībvalstīm, īstenojot savu kompetenci attiecībā uz savām sociālā nodrošinājuma shēmām, ir pienākums ievērot Savienības tiesības [43], it īpaši Protokolu, kuram ir tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem [44], un Civildienesta noteikumus, kas, atgādinu, tika pieņemti ar vispārpiemērojamu regulu, ir obligāti visos savos elementos un tieši piemērojami visās dalībvalstīs atbilstoši LESD 288. panta otrajai daļai [45].

73. Tāpēc dalībvalsts, kas uzliktu Savienības ierēdnim sociālā nodrošinājuma iemaksu samaksu, kura noteikta par šī ierēdņa atalgojumu, acīmredzami pārkāptu Savienības iestāžu kompetenci, kas izriet no Protokola 14. panta un Civildienesta noteikumu tiesību normām. No attiecīgā Savienības ierēdņa skatpunkta šāda aplikšana ar nodokli var atturēt pieņemt darbu Savienības iestāžu dienestā, uzliekot

40 — Šajā ziņā ir jānorāda, ka 2016. gada 6. oktobra spriedumā *Adrien* u.c. (C-466/15, EU:C:2016:749, 30. punkts) Tiesa ir konstatējusi attiecīgā Francijas tiesiskā regulējuma dominējošo raksturu šajā lietā un tātad tā nesaderību ar LESD 45. pantu tikai tā apstākļa dēļ, ka attiecīgajiem Savienības pagaidu darbiniekiem bija jāveic "iemaksas, pretī nesaņemot labumu," attiecīgajā valsts pensiju shēmā, kurā viņi saglabā dalību saskaņā ar šī tiesiskā regulējuma izvēles iespēju par labu valsts norīkotajiem ierēdņiem.

41 — Atgādinājumam – Civildienesta noteikumu tiesību normas sociālā nodrošinājuma jomā saskaņā ar citiem darbiniekiem piemērojamo shēmu pēc analoģijas tiek piemērotas pagaidu darbiniekiem.

42 — Attiecībā uz KVAS skat. Civildienesta noteikumu 72. panta 1. punkta trešo daļu un attiecībā uz pensiju shēmu skat. Civildienesta noteikumu 83. panta 2. punktu.

43 — It īpaši skat. spriedumus, 2003. gada 4. decembris, *Kristiansen* (C-92/02, EU:C:2003:652, 31. punkts); 2015. gada 4. februāris, *Melchior* (C-647/13, EU:C:2015:54, 21. punkts), un 2015. gada 10. septembris, *Wojciechowski* (C-408/14, EU:C:2015:591, 35. punkts).

44 — It īpaši skat. atzinumu 2/13, 2014. gada 18. decembris (EU:C:2014:2454, 161. punkts).

45 — Šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus, 2013. gada 4. jūlijs, *Gardella* (C-233/12, EU:C:2013:449, 30. punkts), un 2015. gada 10. septembris, *Wojciechowski* (C-408/14, EU:C:2015:591, 36. punkts). Attiecībā uz pārējiem darbiniekiem piemērojamo shēmu skat. arī spriedumu, 2003. gada 4. decembris, *Kristiansen* (C-92/02, EU:C:2003:652, 32. punkts).

viņam pienākumu turpināt iemaksu veikšanu viņa izcelsmes dalībvalsts sociālā nodrošinājuma shēmā bez jebkāda labuma gūšanas [46], kamēr no šo iestāžu skatpunkta šādas iznākums traucētu to pienācīgu darbību, neievērojot lojālas sadarbības un palīdzības pienākumu, kura ievērošana ir dalībvalstu pienākums un kurā ir ietverts pienākums veicināt Savienības iestāžu mērķu sasniegšanu [47].

74. Tas tā būtu arī attiecībā uz dalībvalsts tiesību aktiem, saskaņā ar kuriem Savienības ierēdņa atlīdzību un atalgojumu apliktu ar maksājumiem un iemaksām, kas tieši un konkrēti ir paredzēti šīs dalībvalsts sociālā nodrošinājuma shēmas finansēšanai, neatkarīgi no apstākļa, ka valsts tiesībās šie maksājumi un iemaksas tiktu kvalificēti kā " nodokļi" [48] un nesniegtu nekādas tiesības uz sociālajiem pabalstiem vai priekšrocībām, ņemot vērā minētās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma tiesību aktus [49]. Proti, ņemot vērā Protokolu un Civildienesta noteikumus, Savienības ierēdni attiecībā uz tā atalgojumu un darba algu nevar pakļaut dalībvalsts, tostarp tās dalībvalsts, kas ir viņa nodokļu rezidence saskaņā ar Protokola 13. pantu, tiesību aktiem.

75. Savienības iestāžu ekskluzīvās kompetences noteikt tās ierēdņu veselības apdrošināšanas un pensiju normas un noteikumus mērķis ir ne tikai padarīt vienkāršāku pēdējo minēto pieņemšanu darbā, bet arī nodrošināt viņiem pilnīgu un viendabīgu sociālo apdrošināšanu un noteikt viņu dalības minētajās shēmās līmeni neatkarīgi no piemērojamajiem tiesību aktiem, ar kādiem sociālais nodrošinājums tiek reglamentēts viņu izcelsmes dalībvalstī. Tātad šādas kompetences piešķiršanai Savienības iestādēm mērķis ir garantēt vienlīdzīgu attieksmi pret Savienības ierēdņiem ar dažādām pilsonībām tādējādi, lai it īpaši izvairītos no tā, ka attiecīgā gadījumā viņiem būtu jāpiedalās vairāku sociālā nodrošinājuma shēmu finansēšanā un jāveic tajās iemaksas.

76. Tāpēc es uzskatu, ka ar Protokola 14. pantu un Civildienesta noteikumu tiesību normām sociālā nodrošinājuma jomā attiecībā uz Savienības ierēdņiem tiek pildīts uzdevums, kas ir vismaz analoģisks Regulas Nr. 1408/71 13. pantā un Regulas Nr. 883/2004 11. pantā paredzētajiem uzdevumiem attiecībā uz migrējošiem darba ņēmējiem un kura mērķis it īpaši ir aizliegt sociālu nodrošinājuma shēmu pārklāšanos un pienākumu piedalīties šādu shēmu finansēšanā un/vai veikt iemaksas tajās bez iespējas gūt no tām jebkādu labumu.

77. Šo analīzi apstiprina apstāklis, ka pretēji Savienības ierēdņiem (un pagaidu darbiniekiem) tās līgumdarbinieki, kuru darba līguma ilgums pamatlietas faktisko apstākļu laikā nevarēja pārsniegt trīs gadus, ietilpst Regulas Nr. 1408/71, kas grozīta ar Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Regulu (EK) Nr. 988/2009 [50], 16. panta 3. punkta un Regulas Nr. 883/2004 [51] 15. panta piemērošanas jomā. Kaut gan līgumdarbiniekiem, protams, ir tiesības izvēlēties, tomēr ir skaidrs, ka šo tiesību īstenošanas, kas stājas spēkā viņu darba uzsākšanas brīdī, rezultāts ir tikai vienas dalībvalsts sociālā nodrošinājuma tiesību aktu piemērošana. Tādējādi atbilstoši iepriekš minēto regulu tiesību normām Savienības līgumdarbiniekam, kura nodokļu rezidence ir Francijā un kurš ir izvēlējies savas nodarbinātības valsts, piemēram, Beļģijas Karalistes, sociālā nodrošinājuma tiesību aktu piemērošanu, tāpat kā citiem darba ņēmējiem, uz kuriem attiecas Regulas Nr. 1408/71 un Regulas Nr. 883/2004

46 — Šajā ziņā it īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, Komisija/Kipra (C-515/14, EU:C:2016:30, 45. punkts).

47 — Šajā ziņā it īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, Komisija/Kipra (C-515/14, EU:C:2016:30, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 — Tādējādi īpašajā Savienības ierēdņu un pagaidu darbinieku gadījumā apstāklis, ka šādi maksājumi un iemaksas, kas noteikti viņu ienākumiem, kuri gūti no viņu profesionālās darbības darbā Savienības iestādēs, tiktu kvalificēti kā nodokļi, arī būtu pretrunā Protokola 12. panta otrajā daļā minētajam aizliegumam, saskaņā ar kuru šīs personas ir atbrīvotas no valsts nodokļiem attiecībā uz Savienības maksāto atlīdzību, darba algu un atalgojumu.

49 — Pēc analoģijas skat. spriedumus, 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, 32, 37. un 38. punkts), un 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 24. un 26. punkts).

50 — OV 2009, L 284, 43. lpp.

51 — Abas šīs tiesību normas ir formulētas šādi: "Attiecībā uz noteikumiem, kas neskar ģimenes pabalstus, kurus piešķir pēc shēmas, ko piemēro šādiem darbiniekiem, [Savienības] palīgdarbinieki var izvēlēties pakļautību tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tiek nodarbināti, tās dalībvalsts tiesību aktiem, kuri pēdējie uz viņiem attiekušies, vai tās dalībvalsts tiesību aktiem, kuras piederīgie viņi ir. Šīs izvēles tiesības, ko var izmantot tikai vienreiz, stājas spēkā darbā stāšanās dienā". Atgādinājumam – pirms pārējiem darbiniekiem piemērojamās kārtības ietvaros tika izveidota līgumdarbinieku kategorija, Regulas Nr. 1408/71 16. panta 3. punktā bija minēti palīgdarbinieki.

piemērošanas joma, būtu jābūt atbrīvotam no pienākuma pat daļēji piedalīties dalībvalsts, kas ir viņa nodokļu rezidence, sociālā nodrošinājuma shēmas, kurai viņš nav piesaistīts, finansēšanā atbilstoši 2015. gada 26. februāra spriedumā *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 38.–40. punkts) rastajam risinājumam, un tātad tas tostarp attiecas uz šī darbinieka no īpašuma gūtajiem ienākumiem.

78. Taču, ņemot vērā arī saistību starp Civildienesta noteikumiem, kas, atgādinu, ir pieņemti 1968. gadā, un Regulu Nr. 1408/71 un Regulu Nr. 883/2004, ir pilnīgi neiespējami, ka migrējošu darba ņēmēju kategorijā Savienības likumdevējs būtu vēlējies izslēgt Savienības ierēdņus un pagaidu darbiniekus no principa, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, izmantošanas, izprotot, ka šie tiesību akti attiecībā uz viņiem ir atbilstošās Civildienesta noteikumu tiesību normas. Gluži pretēji, uz šiem Savienības ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem neattiecas šo regulu piemērošanas joma, jo viņus jau aptver ar Civildienesta noteikumiem iedibinātā KVAS.

79. Šajos apstākļos es uzskatu, ka argumentācija, kas pamato risinājumu, pie kāda Tiesa nonāca 2015. gada 26. februāra spriedumā *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 38.–40. punkts), *ratio* ir piemērojams arī Savienības ierēdņa *W. de Lobkowicz* situācijai. Proti, ja tas tā nebūtu, minētais ierēdnis, kura nodokļu rezidence ir Francijā, saskaņā ar Protokola 13. pantu ne tikai būtu spiests veikt iemaksas KVAS, piemērojot Civildienesta noteikumus, bet arī turklāt finansēt – kaut vai tikai daļēji – Francijas sociālā nodrošinājuma shēmas dažādas jomas, kamēr pārējie Francijas rezidenti, kas nav izmantojuši savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, piedalītos tikai Francijas shēmā.

80. Manuprāt, šo argumentāciju neatspēko Francijas valdības iebildumi, saskaņā ar kuriem attiecīgie maksājumi un iemaksas katrā ziņā neietver nekādu tiešu labumu sociālo pabalstu veidā, ņemot vērā, ka valsts tiesībās tie ir kvalificēti kā “”nodokļi” un ka no aplūkotajiem ienākumiem no īpašuma netiek atskaitītas nekādas analoģiskas maksas.

81. Proti, kā norādīja gan *W. de Lobkowicz*, gan Komisija, šos iebildumus Tiesa jau ir izskatījusi un noraidījusi savā 2000. gada 15. februāra spriedumā Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, 31.–38. punkts) un 2015. gada 26. februāra sprieduma *de Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 41. punkts).

82. Attiecībā it īpaši uz otro Francijas valdības izvirzīto iebildumu piebildīšu, ka, lai arī netiek apstrīdēts, ka Francijas Republikai ir tiesības īstenot savu nodokļu kompetenci attiecībā uz *W. de Lobkowicz* ienākumiem no nekustamā īpašuma, jo uz šiem ienākumiem turklāt neattiecas labvēlīgā situācija, kas izriet no Protokola 13. panta piemērošanas, tomēr tas nemaina apstākli, ka šī kompetence ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības. Taču, ciktāl neatkarīgi no to kvalifikācijas valsts tiesībās attiecīgie maksājumi un iemaksa pamatlietā ir noteikti tieši un konkrēti sociālā nodrošinājuma finansēšanai Francijā, tie ir jāuzskata par tādiem, kas ir Savienības iestāžu ekskluzīvajā kompetencē noteikt kopēju veselības apdrošināšanas shēmu tās ierēdņiem piemērošanas jomā, kas, kā jau to esmu norādījis, nepieļauj to, ka dalībvalsts uzliek minētajiem ierēdņiem pienākumu finansēt – kaut vai tikai daļēji – savu sociālā nodrošinājuma shēmu bez mazākās iespējas, ka šīs personas – atšķirībā no citiem iedzīvotājiem, kas ir piesaistīti sociālā nodrošinājuma shēmai šajā dalībvalstī, – no tā gūs jebkādu priekšrocību.

V – Secinājumi

83. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai atbildēt uz *cour administrative d'appel de Douai* (Francija) uzdoto jautājumu šādi:

Princips, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti un kurš izriet no Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā, kas pievienots LES, LESD un EAEK pielikumā, 14. panta un no Padomes 1968. gada 29. februāra Regulas (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 259/68, ar ko nosaka Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Pārējo darbinieku

nodarbināšanas kārtību, kā arī paredz īpašus Komisijas ierēdņiem uz laiku piemērojamus pasākumus, kas grozīta ar Padomes 2010. gada 20. decembra Regulu (ES) Nr. 1240/2010, tiesību normām, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj to, ka Savienības iestādes ierēdnim, kas pilnībā piesaistīts minētajā regulā paredzētajai kopējai veselības apdrošināšanas sistēmai, dalībvalstī, kas ir viņa nodokļu rezidence, tiktu uzlikts pienākums veikt maksājumus un iemaksas, kas tieši un konkrēti tiek izmantoti minētās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma finansēšanai un ir noteikti par viņa ienākumiem no nekustamā īpašuma, kuri gūti šajā dalībvalstī, un tādējādi šī dalībvalsts nevar prasīt, lai minētie ierēdņi – kaut vai tikai daļēji – finansētu tās pašas sociālo shēmu bez mazākās iespējas, ka šīs personas – atšķirībā no citiem iedzīvotājiem, kas ir piesaistīti sociālā nodrošinājuma shēmai šajā dalībvalstī, – no tā gūs jebkādu labumu.